

'We willen raszuivere dieren'

Ze gaan niet voor de mooiste ooi. Raszuiverheid komt op nummer één bij Bert en Judith Steginga uit het Overijsselse Witharen. De vijf Solognote-ooien zijn hun oogappels. "We houden van puur."

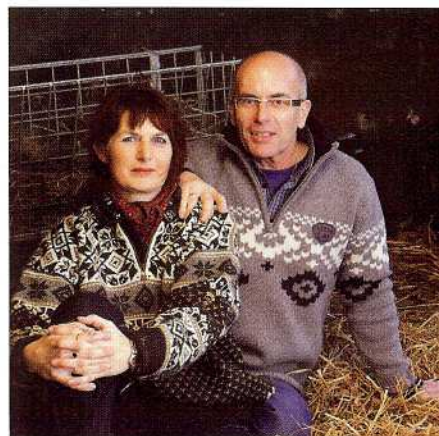
TEKST: MARJOLEIN VAN WOERKOM, FOTO'S: HENK RISWICK

De schapen zijn een aparte verschijning in het weiland naast de woonboerderij van Bert en Judith Steginga. Vier lichtbruine ooien grazen in het land. Ze lijken allemaal verschillend. De één heeft net een andere tint vacht, de ander een langere staart. Een kastanjerood lam drementelt eromheen. In een weitje verderop staat een wat dikkere ooi, samen met een geleende ram. "Het gaat ons niet om de mooiste. Belangrijker vinden we dat ze gezond en raszuiver zijn", zegt Judith.

Raszuiver zijn Solognote-schapen, van oorsprong afkomstig uit Frankrijk, al sinds 1850. Een speciaal genetisch programma zorgt ervoor dat er zo min mogelijk inteelt is en dat er niet wordt ingekruist met andere rassen. "Het voortbestaan van dit ras is echt een zorg", stelt Bert. "Wij willen daarbij helpen. Het gaat ons ook niet om exterieur of productie. Die dikke ooi is niet mooi en al twee jaar niet drachtig geworden. Als ik enkel zou kijken naar de centen, had ik haar al lang weggedaan. Maar voor ons telt dat niet. We willen een raszuivere Solognote een lekker leven bieden."

WEINIG FOKKERS

Bert en Judith hebben sinds drie jaar schapen. "We werken allebei, dus we wilden geen ras dat moeilijk aflammert", vertelt Judith. In het rassenboek vond ze de Coburger Fuchs en de Solognote; zelfredzame heideschapen. Uiteindelijk kozen ze de Solognote. De Coburger Fuchs was te groot en te fors. Het stel is een van de weinige fokkers in Nederland. In totaal zijn er tien tot veertien fokkers aangesloten bij de Vereniging van Speciale Schapenrassen. "Het ras is onbekend en duur. Drentse Heideschapen worden wel eens voor twintig tot dertig euro aangeboden", zegt Bert. "Een Solognote-ooi kost 230 euro."

JUDITH (44) EN
BERT (58)
STEGINGA

PLAATS: WITHAREN (OV)

BEROEP: JUDITH HEEFT EEN KAPSALON IN ZWOLLE, BERT IS DOCENT WISKUNDE EN NATUURKUNDE IN EMMELOORD

HOBBY: VIJF SOLOGNOTE-OOIEN EN EEN OOILAM

WEBSITE: WWW.DOLDESTEE.NL

In Nederland zijn maar ongeveer negentig ooien. Dat maakt het fokken lastig. Om inteelt te voorkomen haalt een rassenvertegenwoordiger zo nu en dan nieuwe rammen in Frankrijk. "De dekram

De schapen in de stal. Links, met de donkerbruine kleur, een oilam van afgelopen jaar.

wordt onderling uitgewisseld”, vertelt Judith. “Maar volgend jaar moet er weer een andere ram komen. Als we dit jaar oilammetjes krijgen, kunnen we met deze niet meer uit de voeten.”

Een nieuwe ram brengt wel het risico van ziekte-insleep met zich mee. “Een ram ophalen en uitladen in het veld doen we niet zomaar”, stelt Bert. “Eerst quarantaine. Je weet maar nooit.”

>>

‘De stal schonen met het zweet achter de oren. Heerlijk’

Zelf gemaakt dit sluithek. Judith bedient het vanaf de voergang.

Dekram Grand Jean wordt gedeeld met andere fokkers. Daarom valt de dekperiode dit seizoen nogal laat bij Judith en Bert Steginga.

Prachtig viltwerk van Judith.

Zelfredzame schapen zijn voor Bert en Judith een uitkomst. “We zijn niet elke dag thuis en tijdens de lammerperiode hoeven we er ’s nachts niet uit”, zegt Bert. “Ze zouden zelfs buiten kunnen aflammeren, maar dat gebeurt niet, voor ons eigen gemak. Ooi en lam zetten we eerst apart voor de moederbinding.”

ZELFREDZAAM

De zelfredzaamheid zit hem ook in het feit dat ontwormen nauwelijks nodig is. “De Solognote komt van oorsprong uit moerassig gebied”, verklaart Bert. “Alleen als de lammeren de wei in gaan, ontwormen we de ooiën. Ik onderzoek liever de mest of kijk naar het slijmvlies van de ogen. Als dat mooi roze is, zie ik geen reden tot ontwormen.”

De Solognotes van Bert en Judith zijn niet schuw. De schapenhouders hoeven maar aan het hek te ver-

schijnen, en soms te fluiten, en de schapen komen al aandrentelen. “De eerste drie weken dat we ze hadden, heb ik elke dag al fluitend met een blauwe emmer met brokken in het land gezeten”, lacht Judith. “Je ziet, het heeft gewerkt.”

De hobbyhouders zijn verknocht aan hun oogappels, maar ook realistisch. “Ramlammeren kunnen we sowieso niet kwijt, dus die gaan na acht tot negen maanden naar de slacht”, vertelt Bert. Judith wijst naar een crèmekleurig vachtje op de bank.

“Dat is van een van onze rammen. Natuurlijk vinden we het niet leuk als ze naar de slacht moeten, maar ze smaken wel ontzettend goed.”

Waarom ze zo graag schapen houden, verwoordt Bert als volgt: “We kwamen op eerste kerstdag uit bed, hadden nog niet gedoucht, trokken onze overalls aan en stonden samen de stal te schonen met het zweet achter de oren. Heerlijk.” <<